

Arrest

nr. 116 301 van 20 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de *“beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag”* van 5 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 december 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker op 13 oktober 2012 Italië illegaal is binnen gekomen en Griekenland illegaal is binnengekomen op 2 augustus 2012. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 29 januari 2013 een overnameverzoek in toepassing van artikel 10.1. van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend

(hierna: de Dublin II-verordening) aan de Italiaanse autoriteiten. De Italiaanse autoriteiten reageren niet op de vraag tot overname en worden overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend akkoord te gaan met de overname. Dit wordt op 5 april 2013 meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten.

1.3. Op 5 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 18/12/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaart dezelfde dag in België zijn toegekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 01/01/1989. Uit het Eurodacverslag van 18/12/2012 blijkt dat hij Italië illegaal is binnengekomen te Otranto op 13/10/2012 en Griekenland illegaal is binnengekomen op 02/08/2012. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 9 maanden geleden per auto en te voet naar Iran reisde waar hij 3 maanden verbleef. Hij verklaart dat hij per auto naar Turkije reisde waar hij 10 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Turkije per auto en per boot naar Griekenland reisde waar hij twee maanden en een half verbleef. Hij verklaart dat hij per boot naar Italië reisde waar hij ongeveer 3 maanden verbleef. Betrokkene verklaart dat hij per auto via onbekende landen naar België reisde waar hij arriveerde op 18/12/2012. Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 29/01/2013 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en werd Italië op basis van art. 18 § 1 geacht in te stemmen met de overname van betrokkene. Op 05/04/2013 stuurden wij hieromtrent een melding van Tacit Agreement naar Italië. Tijdens zijn Dublin gehoor op de DVZ van 02/01/2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hierop dat hij in Italië geen asiel kon vragen. Hij verklaart dat hij in Italië een paar keer naar de politie is geweest waar hem werd gezegd dat asiel niet mogelijk was. Hij verklaart dat hij nog 400 euro had en dat de smokkelaar besloot om hem naar België te brengen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaart betrokkene dat in Italië asiel vragen niet mogelijk is. Hij verklaart dat hij niet zal worden geholpen. Hij verklaart dat ze asielzoekers op straat achter laten, dat ze geen opvang krijgen, geen eten, enz... Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. Er zijn geen aanwijzingen dat Italië de verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot

vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. »

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de van 5 april 2013 dat verzoeker de "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" met huidig verzoekschrift aanvecht, deel uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2013 (bijlage 26quater). Verzoeker heeft tegen deze beslissing op dezelfde datum al een beroep ingesteld dat gekend is onder het rolnummer 124 952 maar in huidig verzoekschrift voert hij andere middelen aan.

2.2. Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, er kan derhalve niet worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009 juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; schending van artikel 10, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend; schending de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Italië heeft eenvoudigweg niet op de vraag tot overname van verwerende partij van 29 januari 2013 geantwoord omdat het land door de toestroom van vluchtelingen uit Noord-Afrika naar aanleiding van de Arabische Lente niet meer aan haar internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen onder andere in zake asielbehandelingen kan voldoen. Concreet richtte verzoekende partij zich tot de Italiaanse politie die haar vertelde dat zij het land moest verlaten. Verzoekende partij verbleef twee maanden in Italië en diende in parken te overnachten; zij werd eten gegeven in kerken en had geen medische verzorging. Dit wordt bevestigd door verschillende rapporten. Het Duitse ProAsyl wijst er op dat de Dublin II kandidaat-vluchtelingen die naar Italië worden teruggestuurd onvoldoende opvang krijgen omdat deze quasi- onbestaande is (http://Avwww.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/o_PUBLIKATIONEN/2011/Italvreport_en_web_ENDVERSION.pdf). Zie ook de vaststellingen van het Zwitserse OSAR (<http://www.unhcr.org/refworld/country,,,ITA,,4e2699b920.htm>) en het Noorse NO AS (<http://www.noas.org/file.php?id=379>, "The Italian approach to asylum: system and core problems"). Verzoekende partij wordt daarom bij verplichte terugkeer naar Italië aldaar onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 of artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd of artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2007. In die context heeft het EHRM bij herhaling bevestigd dat het terugsturen van Dublin II kandidaat-vluchtelingen naar Italië die haar internationaalrechtelijke verplichtingen niet meer kan nakomen, neerkomt op de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd (AC Darmstadt, order of 09 November 2010 -4L 1455/10.DA.A(1)). Het speelt geen rol of verzoekende partij eerder asiel in Italië indiende (AC Frankfurt a. M., order of 17 January 2011 - 9 L 117/II.F.A). De minimumopvang in Italië overeenkomstig de Europeesrechtelijke richtlijnen wordt niet gewaarborgd voor verzoekende partij (AC Freiburg, order of 24 January 2011 - A 1 K 117/11). Ook de impliciete blootstelling aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen door de repatriëring van verzoekende partij die vanuit Italië dreigt bij gebrek aan middelen om de asielaanvraag behoorlijk te behandelen maakt een schending van voormelde artikelen uit. Uw Raad heeft eerder beslist dat verwerende partij niet onkundig kan zijn over deze omstandigheden zoals blijkt uit de bestaande en hoger geciteerde verslagen van NGO's en kenbare beslissingen van het EHRM zoals hoger geciteerd (R.v.V.72.824 van 6 januari 2012). De argumentatie die verwerende partij aanvoert om toch tot de stilzwijgende aanvaarding van Italië tot overname van het asieldorfier te besluiten gaat lijnrecht in tegen deze geciteerde verslagen van NGO's en de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en kan daarom niet overtuigen of de bestreden beslissing schragen. 3.2.2. Bovendien is door toepassing van artikel 10,1 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 niet Italië maar Griekenland bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft immers eerst op illegale wijze de grens van Lidstaat Griekenland overschreden. De vraag tot overname had daarom enkel wettelijk correct aan Griekenland kunnen gesteld worden. Het Europese Hof verbiedt evenwel dat verwerende partij verzoekende partij naar Griekenland terugstuurt (EHRM Yoh-Ekale Mwanje vs. België nr.

10486/10. van 20 december 2011) waardoor zij zelf verplicht wordt de asielaanvraag te behandelen. Schending van artikel 10, 1 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 en omzeiling van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verwerende partij kon daarom niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en dat hij derhalve niet in het kader van deze aanvraag in België kan verblijven. Tevens wordt door verweerder uitvoerig toegelicht waarom hij van oordeel is dat hij geen gebruik dient te maken van zijn discretionaire bevoegdheid die hem de mogelijkheid biedt om de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asielinstantie te laten behandelen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en het artikel 3 van het EVRM – die verzoeker ook geschonden acht – voorzien in een verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker betoogt in wezen dat de grote toestroom van vluchtelingen naar Italië ertoe leidt dat hij niet meer de garantie heeft dat hij er op een degelijke wijze zal opgevangen worden en dat hij dreigt naar zijn land van herkomst gerepatriëerd te worden zonder dat zijn asielaanvraag behoorlijk werd onderzocht.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de problemen waarmee de Italiaanse autoriteiten kampen ingevolge het feit dat zij geconfronteerd worden met veel asielaanvragen. Verweerder heeft uiteengezet dat uit recente verslagen blijkt dat vreemdelingen die in het raam van de verordening 343/2003/EG naar Italië terugkeren door de luchthavenpolitie geholpen worden om in contact te treden met de bevoegde autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een reeds ingediende asielaanvraag verder te laten behandelen. Deze uiteenzetting vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Er blijkt derhalve niet dat specifiek de asielzoekers die, ingevolge de toepassing van de verordening 343/2003/EG, naar Italië teruggestuurd worden niet in de mogelijkheid zijn om hun asielaanvraag te laten behandelen en dat er een reëel risico bestaat dat zij zonder meer worden gerepatriëerd naar hun land van herkomst. Dat verzoeker ten slotte beweert dat hij zich tot de Italiaanse politie richtte die hem zei het land te verlaten is een blote bewering waarvan de gegrondheid niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn asielaanvraag door de Italiaanse overheden te laten behandelen of waaruit zou blijken dat de Italiaanse politie systematisch asielzoekers de raad zouden geven geen asiel te vragen en het land te verlaten.

Het gegeven dat het Italiaanse opvangnetwerk, net zoals het Belgische, op bepaalde tijdstippen verzadigd is laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit het verslag van OSAR, dat aan de Raad

werd overgemaakt, blijkt immers dat vluchtelingen die op basis van de verordening 343/2003/EG naar Italië teruggestuurd worden normalerwijze een opvangplaats wordt toegewezen. Er kan daarenboven worden vastgesteld uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij reeds 8.300.000 toeman en 4600 dollar spendeerde aan zijn reis naar Europa, zodat mag verondersteld worden dat hij niet onvermogen is en hij, indien hem niet onmiddellijk een opvangplaats zou kunnen toegewezen worden, zelf kan instaan voor een tijdelijke accommodatie.

De algemene verwijzing door verzoeker naar een aantal verslagen en rechterlijke uitspraken doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake zijn specifieke situatie.

Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het artikel 10.3. van de verordening 343/2003/EG ten slotte bepaalt:

“Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij eerst twee maanden en half in Griekenland verbleven heeft en vervolgens nog drie maanden in Italië. Dienvolgens is Italië, en niet Griekenland zoals verzoeker ten onrechte beweert, verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

Een schending van artikel 10 van de verordening 343/2003/EG is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER